

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem Mgr. Tomášem Blažkem ve věci

žalobce: **M. H.**
zastoupen advokátkou Mgr. Rebekou Mořovskou Židuliakovou
sídlem Husovo náměstí 139, 584 01 Ledec nad Sázavou

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
sídlem Pivovarské náměstí 1245/2, 500 03 Hradec Králové

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 2. 2025, č. j. KUKHK-1740/DS/2024/KJ,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Magistrát města Hradec Králové (dále jen „magistrát“) rozhodnutím ze dne 16. 10. 2024 uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu). Přestupku se žalobce dopustil tím, že dne 19. 5. 2023 ve 12:21 hod. řídil na pozemní komunikaci v obci Klenice u domu čp. 42 ve směru jízdy na Hradec Králové osobní motorové vozidlo, kterým překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 46 km/h. Hlídka Policie ČR naměřila jeho vozidlu silničním laserovým rychloměrem

rychlost 99 km/h (po odečtení odchylky měřicího zařízení 96 km/h). Magistrát uložil žalobci pokutu ve výši 5 000 Kč, zákaz činnosti řízení motorových vozidel v délce šest měsíců a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a potvrdil uvedené rozhodnutí magistrátu.

2. Správní orgány nerozhodovaly v této věci poprvé. Předchozí rozhodnutí žalovaného zrušil krajský soud rozsudkem ze dne 16. 7. 2024, č. j. 51 A 4/2024-136, neboť neměl za prokázané, že žalobci bylo řádně doručeno předvolání k jednání nařízenému na 4. 10. 2023 (na kterém proběhly výslechy policistů) a oznámení o ukončení dokazování.

II. Argumentace účastníků řízení

3. **Žalobce** namítl, že magistrát nerespektoval právní názor krajského soudu vyjádřený v rozsudku č. j. 51 A 4/2024-136. Magistrát měl posoudit, zda bylo žalobci řádně doručeno předvolání k jednání, které se konalo dne 4. 10. 2023. Pokud nebylo, byl povinen ústní jednání zopakovat. Správní orgány ale neučinily jednoznačný úsudek o tom, zda předvolání k uvedenému jednání bylo žalobci doručeno řádně. Namísto toho magistrát předvolal žalobce k jednání konanému dne 16. 10. 2024, na které však nepředvolal svědky, kteří byli vyslýcháni na jednání dne 4. 10. 2023. Z tohoto důvodu se žalobce rozhodl jednání nezúčastnit. Svědci tedy byli vyslechnuti jen na jednání, na které žalobce nebyl řádně předvolán, a jejich výslech tak byl proveden nezákonně.
4. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí poukázal na skutečnost, že svědci by byli vyslýcháni po téměř roce a půl od spáchání přestupku, zhodnotil jejich výpověď jako věrohodnou a uzavřel, že pořízené důkazy postačují k závěru o spáchání přestupku. Žalobce je toho názoru, že mu nemůže být upíráno právo klást svědkům otázky jen proto, že správní orgány svým nezákonným postupem zapříčinily, že by byli vyslýcháni s větším časovým odstupem. K náznakům žalovaného, že závěr o spáchání přestupku by obstál i bez provedení svědeckých výpovědí, žalobce namítl, že jde o spekulativní úvahu. Správní orgány opíraly své závěry o výpovědi policistů.
5. Navíc to byl správní orgán I. stupně, který svědky předvolal ze své vlastní iniciativy. Ne vždy je nutné, aby k rozhodnutí o přestupku byli vyslechnuti svědci. Pokud však správní orgán přistoupí k jejich předvolání, pak musí umožnit i obviněnému z přestupku, aby se jejich výslechu zúčastnil a mohl jim klást otázky. V daném případě to bylo důležité z toho důvodu, že měření bylo provedeno na samé hranici obce. Otázkou tak je, zda se vozidlo žalobce nacházelo ještě v obci, nebo již mimo obec. Pokud se nacházelo ještě v obci, pak je otázkou, zda jednání žalobce vykazovalo materiální znak přestupku. Bylo tak nutné zjistit konkrétní okolnosti případu, k čemuž je výpověď policistů vhodným nástrojem.
6. Žalobce dále namítl, že není zřejmé, zda na něj správní orgány hleděly jako na zastoupeného. Některá tvrzení uvedená v rozhodnutí magistrátu navozují dojem, že žalobce byl zastoupen společností FinHELP, s.r.o. (dále jen „Finhelp“). Magistrát například uvedl, že žalobce zaslal odpor z datové schránky společnosti Finhelp. Správní orgány ale této společnosti nedoručovaly, ani nijak nevyjasňovaly otázku zmocnění. Také není zřejmé, zda byl odpor podepsán elektronickým podpisem žalobce. Rozhodnutí magistrátu je v tomto ohledu vnitřně rozporné.
7. **Žalovaný** ve vyjádření k žalobě uvedl, že správní orgány doručovaly písemnosti vždy žalobci a nepovažovaly jej za zastoupeného. Odpor proti příkazu byl odeslán z datové schránky společnosti Finhelp. Žalobce je jednatelem a jediným společníkem této

společnosti, proto nebylo pochyb o tom, že se jedná o podání žalobce. Poté, co bylo první rozhodnutí žalovaného v této věci zrušeno krajským soudem, žalovaný zrušil prvoinstanční rozhodnutí. Magistrát následně předvolal žalobce k ústnímu jednání nařízenému na 16. 10. 2024. Tohoto dne proběhlo dokazování v nepřítomnosti žalobce, který se bez omluvy nedostavil. Mimo jiné byly čteny i svědecké výpovědi svědků, zasahujících policistů, jejichž výslech proběhl již dne 4. 10. 2023. Správní orgán neopakoval výslech svědků po téměř roce a půl od spáchání přestupku. Svědci ve svých výpovědích popsali průběh měření rychlosti a následné řešení přestupku žalobce, jejich výpovědi nejsou v rozporu se skutečnostmi zaznamenanými v oznámení přestupku. Magistrát dospěl k závěru, že má dostatek listinných důkazů založených ve spise a výslechy svědků by nepřinesly nic nového. Žalovaný v napadeném rozhodnutí doplnil, že privilegovaným důkazem v dané věci je výstup z měřicího zařízení, které bylo řádně certifikováno a měření prováděla náležitě proškolená osoba. Pokud měřicí zařízení zaznamenalo měření, je zřejmé, že bylo provedeno správně. Zasahující policisté zastavili vozidlo, ztotožnili žalobce, nevznikla žádná pochybnost o tom, kdo řídil vozidlo v době spáchání přestupku. Místo měření bylo dostatečně popsáno, včetně uvedení GPS souřadnic. Žalovaný ani v této otázce neshledal žádnou nesrovnalost.

III. Posouzení věci krajským soudem

8. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného správního orgánu, přičemž rozsah jeho přezkumu byl vymezen žalobními body (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.). Věc projednal a rozhodl bez nařízení jednání v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s.
9. Žaloba není důvodná.
10. Žalobce předně namítl, že správní orgány nerespektovaly závazný právní názor krajského soudu vyslovený v rozsudku č. j. 51 A 4/2024-136. Zároveň namítl, že nevyslechnutím svědků (zasahujících policistů) během jednání, ke kterému by byl žalobce řádně předvolán, došlo k porušení jeho procesních práv.
11. Krajský soud dává žalobci za pravdu v tom, že správní orgány nemohly ve svých rozhodnutích vycházet z výpovědí policistů pořízených při ústním jednání konaném dne 4. 10. 2023.
12. Obecně platí, že dokazování v přestupkovém řízení by mělo být primárně provedeno při ústním jednání, aby obviněný mohl využít svého práva být dokazování přítomen a měl možnost se ke všem prováděným důkazům vyjádřit. Za splnění zákonných podmínek lze dokazování provést i mimo ústní jednání. O provedení takového důkazu pak musí být vyhotoven protokol podle § 18 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Právo obviněného být přítomen provedení důkazu však zůstává i v takovém případě nadále zachováno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2012, č. j. 7 As 57/2010-82, č. 2633/2012 Sb. NSS, bod 31). V případě výslechu svědka je pak zejména nutné zachovat právo obviněného klást svědkovi otázky (viz § 82 odst. 3 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich; srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 4. 2007, č. j. 4 As 10/2006-57).
13. Oba svědci, tj. zasahující policisté, byli vyslechnuti před správním orgánem I. stupně při ústním jednání konaném dne 4. 10. 2023, a to v nepřítomnosti žalobce. K tomuto jednání

přítom žalobce nebyl řádně předvolán, respektive správní orgány neodstranily pochybnosti, které krajský soud o řádnosti tohoto předvolání vyjádřil v rozsudku č. j. 51 A 4/2024-136 (viz body 18 až 23 cit. rozsudku). Žalobce byl poté předvolán k ústnímu jednání na den 16. 10. 2024 (přičemž řádnost tohoto předvolání nesporně), k jednání se bez odmluvy nedostavil, nicméně při tomto jednání nebyli svědci opětovně vyslechnuti. Magistrát pouze přečetl protokol o jejich výslechu.

14. Krajský soud nijak nezpochybňuje úvahu správních orgánů, že opětovný výslech zasahujících policistů po téměř roce a půl od spáchání přestupku by byl neúčelný. Skutečnost, že jejich původní výslech neproběhl řádným způsobem (žalobce v důsledku nesprávného postupu při předvolání k jednání nemohl uskutečnit své právo klást svědkům otázky), však nemůže jít k tíži žalobce.
15. Soud již ale žalobci nepřisvědčil v tom, že by popsany postup správních orgánů nutně představoval porušení závazného právního názoru vysloveného v rozsudku soudu č. j. 51 A 4/2024-136, případně že by se správní orgány dopustily vady řízení s vlivem na zákonnost napadeného rozhodnutí.
16. Ve zmiňovaném rozsudku č. j. 51 A 4/2024-136 krajský soud vyhověl pouze námitkám, kterými žalobce dovozoval, že v důsledku procesních pochybení při doručování bylo nezákonně konáno jednání v nepřítomnosti žalobce a nebylo mu ani umožněno se seznámit s podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim. Krajský soud se nijak nezabýval dalšími námitkami, kterými žalobce brojil proti skutkovým závěrům správních orgánů (viz bod 24 cit. rozsudku). V řízení vedeném po vydání uvedeného zrušujícího rozsudku magistrát konal nové jednání, k němuž byl žalobce řádně předvolán. Žalobce měl také možnost seznámit se s podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim. Pokud se správní orgány rozhodly neopakovat výslech svědků, pak se nejedná striktně vzato o porušení závazného právního názoru vysloveného krajským soudem. Pouze nemohly přihlížet k výpovědím policistů poskytnutým při ústním jednání konaném dne 4. 10. 2023.
17. Podstatné tedy je, zda závěr o spáchání přestupku žalobcem ob stojí i při odhlédnutí od svědeckých výpovědí zasahujících policistů. Podle názoru krajského soudu tomu tak je. A byť magistrát (nesprávně) založil své rozhodnutí ze dne 16. 10. 2024 mimo jiné také na uvedených výpovědích, žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí již (správně) konstatoval, že v daném případě postačovalo pro prokázání přestupku vycházet z oznámení o přestupku, záznamu o přestupku obsahujícího fotografii měřeného vozidla a údaje o provedeném měření a ověřovacího listu silničního radarového rychloměru. Žalovaný byl přitom oprávněn takto částečně korigovat závěry správního orgánu I. stupně. Jeho postup byl v souladu se zásadou dvouinstančnosti řízení a s apelační zásadou, které se uplatní také v přestupkovém řízení.
18. Uvedený závěr žalovaného má oporu v judikatuře správních soudů (na kterou ostatně žalovaný v napadeném rozhodnutí příhodně odkázal). Podle této judikatury je pro prokázání přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší dovolené rychlosti zpravidla dostatečné vycházet z oznámení o přestupku, záznamu o přestupku obsahujícího fotografii měřeného vozidla a údaje o provedeném měření a ověřovacího listu silničního rychloměru. Jinak řečeno, v případě překročení nejvyšší povolené rychlosti se spáchaný skutek dokazuje primárně listinou o naměřené rychlosti vozidla, nikoliv svědectvím policistů (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2015, č. j. 7 As 83/2015-56, ze dne 22. 5. 2019, č. j. 10 As 232/2018-41, a ze dne 18. 12. 2019, č. j. 1 As 365/2019-51).

V nyní posuzované věci správní orgány shromáždily uvedené důkazy. V průběhu řízení zároveň nevyšly najevo žádné skutečnosti, které by zavdaly pochybnosti o tom, že lze pouze na základě těchto důkazů učinit závěr o překročení nejvyšší dovolené rychlosti žalobcem.

19. Žalobce k tomu namítl, že měření bylo provedeno na samé hranici obce. Údajně tak je otázkou, zda se vozidlo žalobce nacházelo ještě v obci, nebo již mimo obec, případně zda jednání žalobce vykazovalo materiální znak přestupku. Za účelem vyjasnění těchto nesrovnalostí měli být vyslechnuti policisté. Soud ale konstatuje, že ze záznamu o přestupku je zřejmé, že vozidlo žalobce se v době měření rychlosti nacházelo ještě v obci. Záznam udává místo měření (Klenice, včetně přesných GPS souřadnic), vzdálenost radaru od měřeného vozidla (94,6 m) a obsahuje fotografie, na kterých je zřetelně vidět vozidlo žalobce na výjezdu z obce, které teprve směřuje k ceduli označující začátek obce. Soudu není zřejmé, co by na tamto závěru mohl změnit (opakovaný) výslech zasahujících policistů.
20. Samotná skutečnost, že vozidlo žalobce se v době měření nacházelo na okraji obce, pak nemůže vést k závěru o absenci materiálního znaku přestupku. Společenská škodlivost jednání je zásadně předpokládána již naplněním formálních znaků přestupku. Jinými slovy, skutkové podstaty přestupků jsou formulovány tak, že vymezují pouze skutky, které jsou společensky škodlivé. Lze odkázat například na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 1. 2012, č. j. 5 As 106/2011-77, podle kterého je možné obecně vycházet z toho, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje zpravidla materiální znak přestupku. Totožný závěr je obsažen také v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2017, č. j. 2 As 322/2016-39.
21. V posuzovaném případě soud považuje v této souvislosti za významné, že žalobce překročil nejvyšší povolenou rychlost v daném místě (obci) zásadním způsobem (o 46 km/h). Navíc obec Klenice je malou obcí, kterou silnice I/35, na níž došlo k měření, prochází pouze v relativně krátkém úseku. Zjevně se tak nejednalo o případ, že by řidič vozidla teprve na výjezdu z obce začínal zrychlovat nad hranici 50 km/h (což jsou typické případy, u nichž lze uvažovat o absenci materiálního znaku přestupku).
22. Žalobce dále namítl, že není zřejmé, zda na něj správní orgány hleděly jako na zastoupeného. Také tato námitka je nedůvodná. Nic nesvědčí tomu, že by správní orgány považovaly žalobce za zastoupeného. V průběhu správního řízení konzistentně jednaly přímo s žalobcem, doručovaly přímo žalobci atd. Opačný závěr nelze dovozovat z poznámky magistrátu, že obdržel odpor proti příkazu z datové schránky společnosti Finhelp. Jedná se o prosté konstatování dané skutečnosti. Ani poznámka magistrátu, že „*skutek byl projednán bez přítomnosti obviněného a jeho zmocněnce*“, v tomto ohledu nic neznamená. Jedná se o zjevný omyl. Ostatně ani sám žalobce netvrdí, že by snad byl v řízení zastoupený. Soudu tak není zřejmé, v čem má spočívat případné dotčení na právech žalobce způsobené touto (údajnou) vadou řízení.
23. Určité nedostatky soud spatřuje pouze v tom, jakým způsobem byl podán odpor proti příkazu, kterým magistrát původně uznal žalobce vinným ze spáchání nyní posuzovaného přestupku. Ze správního spisu soud zjistil, že dne 26. 7. 2023 byla magistrátu doručena z datové schránky společnosti Finhelp datová zpráva, jejíž přílohou byl (již dále elektronicky nepodepsaný) odpor žalobce. Jediným jednatelem a společníkem uvedené společnosti je dle obchodního rejstříku právě žalobce.

24. K otázce podání učiněného jinou osobou než majitelem datové schránky se již vyjádřil ve své rozhodovací praxi Nejvyšší správní soud. Zákonná fikce podpisu ve smyslu § 18 odst. 2 zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů (dále jen „zákon o elektronických úkonech“), se podle Nejvyššího správního soudu uplatní pouze v případě podání činěného majitelem datové schránky. Pokud je ovšem prostřednictvím datové schránky zasláno podání osoby odlišné od majitele datové schránky, zákonná fikce podpisu se neuplatní. V tomto případě musí přistoupit další okolnosti k doložení toho, že takové podání je učiněno jménem subjektu odlišného od majitele datové schránky, aby mělo příslušné právní účinky ve prospěch této třetí osoby (rozsudek ze dne 30. 1. 2019, č. j. 6 As 22/2018-30).
25. Zároveň není pochyb o tom, že podpis je základní náležitostí podání ve smyslu § 37 odst. 2 správního řádu. Jak dovodil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu, *„podpis na listinném podání je podstatnou náležitostí podání a chybějící podpis na podání je vadou, pro kterou nelze pokračovat v řízení. Chyběl-li podpis na odporu podle § 87 odst. 4 zákona o přestupcích a nebyla-li tato vada přes výzvu odstraněna, odpor nevyvolal žádné právní účinky a příkaz o uložení napomenutí nebo pokuty nabyl právní moci“* (rozsudek rozšířeného senátu ze dne 18. 12. 2018, č. j. 4 As 113/2018-39, č. 3836/2019 Sb. NSS).
26. Krajský soud tedy konstatuje, že odporu žalobce nesvědčila fikce podpisu podle § 18 odst. 2 zákona o elektronických úkonech, neboť odpor byl magistrátu zaslán z datové schránky jiné osoby. Podání odporu proto trpělo vadou v podobě chybějícího podpisu. Soud se tak musel zabývat tím, zda je tato vada bez dalšího důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí, nebo zda jsou zde okolnosti, pro které napadené rozhodnutí obstojí, a to navzdory zjištěnému porušení procesního předpisu.
27. Podle konstantní judikatury správních soudů je totiž vždy nezbytné posoudit, zda zjištěná procesní vada mohla mít vliv na zákonnost výsledného rozhodnutí. Tento závěr plyne rovněž z rozsudku ze dne 26. 11. 2021, č. j. 1 As 161/2021-29, v němž Nejvyšší správní soud reagoval právě i na výše citovaný rozsudek rozšířeného senátu. Nejvyšší správní soud zde posuzoval věc, která byla skutkově podobná věci nyní posuzované krajským soudem. Konstatoval přitom, že *„nebylo třeba stěžovatele vyzývat k odstranění vad (doplnění podpisu odporu), neboť stěžovatel s městským úřadem po celou dobu jednal, přebíral si poštu, po vydání rozhodnutí se dostavil k nahlížení do spisu a následně podal odvolání. V tomto odvolání naopak stěžovatel zdůraznil, že podal odpor a městský úřad měl řádně konat správní řízení, které však dle jeho názoru ve skutečnosti nekonal. Nenamítal však, že by se jednalo o neúplný odpor a že jej městský úřad měl vyzvat k odstranění vad, neboť tento odpor nevyvolal žádné právní účinky. Naopak, na absenci podpisu si stěžovatel „vzpomněl“ až poté, co ve správním řízení plně využíval všech svých procesních práv, tedy až v žalobě. Na rozdíl od krajského soudu se kasační soud domnívá, že městský úřad nemohl učinit úvahu, že absentující podpis na odporu stěžovatele je jeho procesní taktikou a měl stěžovatele k odstranění této vady vyzvat. Tato vada však nezpůsobuje nezákonnost správních rozhodnutí, neboť sám stěžovatel v dalším řízení jednal tak, že považoval odpor za účinný a ve správním řízení využíval všech svých procesních práv. S ohledem na to je jeho námitka neúčinnosti odporu pro absenci podpisu nedůvodná.“*
28. Při skutkových okolnostech nyní posuzované věci by bylo dle názoru krajského soudu projevem přehnaného formalismu, kdyby nyní konstatoval, že žalobce nepodal řádně odpor proti příkazu. Z obsahu datové zprávy doručené dne 26. 7. 2023 magistrátu je jinak zřejmé, kdo podání učinil, a pro úplnost (bezvadnost) podání chyběl pouze podpis žalobce. Za podstatné soud považuje, že ze samotného obsahu podání jednoznačně vyplývalo, kdo

je podatelem a jakého řízení a rozhodnutí se jeho podání týká. Ostatně až do momentu podání již v pořadí druhé žaloby u správního soudu tuto vadu žalobce ani nijak nezmínil. Naopak v řízení jednal tak, že bylo zřejmé, že zamýšlel podat odpor proti příkazu. Z celkového sledu úkonů žalobce ve správním řízení jednoznačně plyne jeho úmysl pokračovat v řízení a dostupnými prostředky hájit svá práva. Navíc žalobce a společnost Finhelp jsou úzce propojenými subjekty. Žalobce ani neuvedl, jakým způsobem došlo tímto postupem ke zkrácení jeho veřejných subjektivních práv.

29. Soud proto shrnuje, že magistrát sice opomenul vyzvat žalobce k odstranění vady podání v podobě chybějícího podpisu na odporu proti příkazu, tato procesní vada ale neměla vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí.

IV. Závěr a náklady řízení

30. Soud neshledal žalobu důvodnou a nad její rámec nezjistil žádnou vadu, která by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto výrokem I. žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
31. Výrok II. o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a tak nemá právo na náhradu nákladů řízení, procesně úspěšnému žalovanému pak nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 14. srpna 2025

Mgr. Tomáš Blažek v. r.
samosoudce